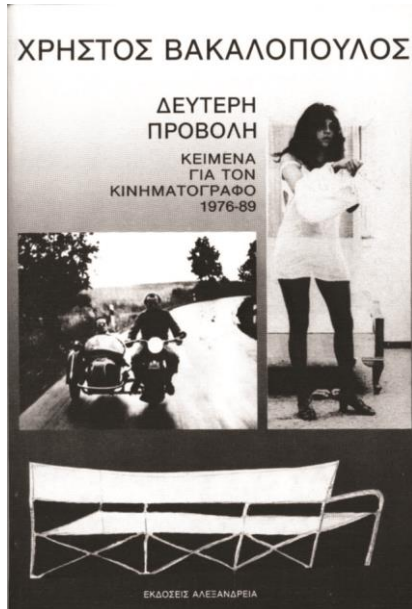

-ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ-

Χρήστος Βακαλόπουλος

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΟΒΟΛΗ**Κείμενα για τον κινηματογράφο
1976-89**σελ. 299, σχ.17x24, α' έκδοση 1990,
τιμή 23,43€ (χωρίς ΦΠΑ)

Επειδή η ζωή γέμισε παραισθήσεις ο κινηματογράφος είναι απαραίτητος γιατί μας επιστρέφει στην εσωτερική ζωή και αποτελεί τον απόηχό της. Ο κόσμος είναι ντυμένος με εικόνες από τα γεννοφάσκια μας και ανάμεσα σε εμάς και την πραγματικότητα ξετυλίγεται μια αόρατη ταινία μέσα στην οποία καλούμαστε να ζήσουμε ως φαντάσματα. Οι μεγάλες ταινίες παραμερίζουν αυτή την ταινία της ζωής μας που παρεμβάλλεται ανάμεσα στους εαυτούς μας και στην πραγματικότητα. Τότε εμφανίζονται τα πράγματα «ως έχουν» κι εμείς απέναντί τους. Αυτή είναι η πραγματικότητα των ταινιών του Ρενουάρ, του Ντράγιερ, του Νικόλας Ραίη, του Μπρεσσόν, του Ταρκόφσκι, του Χίτσκοκ, του Αλέξη Δαμιανού, του Κένζι Μιζογκούσι, του Τζων Κασσαβέτη, του Ερίκ Ρομέρ, του Ρομπέρτο Ροσσελλίνι.

Είμαστε όλοι κινηματογραφιστές κι επειδή φοβόμαστε δεν κάνουμε όλοι ταινίες. Αυτός ο φόβος όμως αποτελεί και σεβασμό για τις ταινίες αυτών που τόλμησαν, εκείνων που έγιναν τα μάτια μας και τα αυτιά μας. Αυτοί ρίχνουν τις γέφυρες με τη δημιουργία, τη ζωή, τον θάνατο, τους ανθρώπους, τον κόσμο. Ας κυκλοφορήσουμε λοιπόν άφοβα από ταινία σε ταινία.

Τα πενήντα περίπου κείμενα αυτού του βιβλίου σηματοδοτούν την πορεία του κινηματογράφου και της κινηματογραφοφιλίας στην Ελλάδα τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια, από τα θερινά σινεμά ως τις αίθουσες τέχνης κι από τα φεστιβάλ ως την τηλεόραση. Κριτικός κινηματογράφου, σεναριογράφος και πλέον σκηνοθέτης, ο συγγραφέας τους ξεκίνησε δοκιμάζοντας τον βαρύ θεωρητικό οπλισμό του πρωτοποριακού περιοδικού Σύγχρονος Κινηματογράφος σε ταινίες-σταθμούς της δεκαετίας του '70 (Επάγγελμα:

ρεπόρτερ, Στο πέρασμα του χρόνου, Αποκάλυψη τώρα!, Ο άνθρωπος από μάρμαρο κ.ά.), για να καταλήξει, μετά τη θύελλα του ιδεολογικού και σημειολογικού πολέμου, σε σφαιρικές αποτιμήσεις ή ιμπρεσιονιστικά πορτραίτα δημιουργών (Χίτσκοκ, Μπουνιουέλ, Τουρνέρ, Τζέρυ Λούις, Γούντυ Άλλεν, Ταρκόφσκι κ.ά.). Παράλληλα οδηγήθηκε από την κριτική των ντοκυμανταίρ και των μυθοπλασιών του ελληνικού κινηματογράφου στην ανακάλυψη της Ελλάδας μέσα σε μια δέσμη συχνά παραγνωρισμένων ταινιών (όπως του Δαμιανού, του Τορνέ ή του Πανουσόπουλου) και προχώρησε σε κάποιες ανήσυχες υποθέσεις για την απώλεια της εικόνας μέσα στο γενικευμένο κιτς του θεάματος και τον εναγκαλισμό πολιτικής και τηλεόρασης. Όπως δείχνουν ο πρόλογος και ο επίλογος που γράφτηκαν για το βιβλίο, αυτή η «δεύτερη προβολή» των κειμένων –και μαζί των έργων και των προσώπων που μεταφέρουν– φωτίζει μια αληθινή περιπέτεια του βλέμματος και της γραφής, γίνεται το ξετύλιγμα μιας εσωτερικής εμπειρίας που στρέφεται μακριά από την ειδωλολατρεία των εικόνων στο θαύμα του κινηματογράφου των ίδιων των πραγμάτων.